

COMODITAT

No us ha passat mai que un amic o una amiga us ha preguntat alguna cosa i que encara que no estaves segur de la resposta igualment la contestaves? Ara bé, t'has parat a pensar que aquesta petita contestació sense fonament podia haver tingut diverses conseqüències, siguin bones o dolentes en la vida, la manera de pensar o d'actuar de l'altra persona? Segurament no, ja que aquesta mentida involuntària normalment es considera una falta menor.

Però llavors estan les que fem voluntàriament, i les que ens fan pensar i recapacitar després d'haver-les dit. Però, quina farsa és pitjor, la inicial o l'última? Per aquest gran dilema tinc la resposta, les dues són perjudicials, però la voluntària és la dolenta.

Entrant en el tema, els missatges, els correus, les fotos i tota la informació que rebem d'Internet pot ser certa, inventada o modificada. El que nosaltres hem de fer és comprovar si aquestes notificacions que rebem són reals. Avui dia disposem de Fact Checkers, comprovadors de fets, però que creieu? Fins i tot aquests poden mentir-nos, afirmar que certa notícia és real quan no ho és. Llavors en qüestionem: continua existint allò que fins ara anomenàvem veritat? Fins i tot els programes que estaven de part nostra es tornen en contra nostra.

Això també passa amb les persones, una persona coneguda per les seves invencions és igual a una sincera, per què acostumem a assenyalar els altres quan nosaltres no som millors? Per què parlem d'hipòcrites quan nosaltres també ho hem sigut alguna vegada? O pot dir cap de vosaltres que mai ha mentit o ha disfressat una petita mentida en una veritat? L'única diferència que pot existir entre aquestes persones és la consciència, però fins i tot aquesta se'ns pot tornar en contra, o creieu que algú acostumat a mentir no pot sentir remordiments?

Moltes vegades he sentit aquest tipus d'autoconvicció "Tot el que diguis és veritat, mentre no es descobreixi la mentida". És com si et regalessin un objecte que sempre has volgut en un envolori preciós, però que quan comences a desfer-lo t'adones que per dins està buit, o pitjor, amb una cosa desagradable dins. Ens agradaria? Crec que no cal respondre aquesta pregunta, perquè ja sabem la resposta. Però per què ho continuem fent? Perquè així som els humans, creiem que una bonica mentida és millor que una lletja realitat.

Un cop Cicerón va dir "com res es més bonic que saber la veritat, res és més vergonyós que aprovar la mentida i agafar-la com una veritat". No creieu que aquesta frase ens identifica a tots? No és més fàcil compartir la farsa abans de comprovar si aquesta es real,

a vegades nosaltres mateixos decidim autoenganyar-nos. Com pretenem que els altres ens parlin amb la veritat si no podem fer-ho nosaltres amb nosaltres mateixos?

Crec que si cada infant, adolescent, jove i adult busqués la pròpia satisfacció, les fal·làcies serien problemes secundaris. Però, tu que prefereixes fer, estar còmode en un món ple de farses o posar de la teva part per formar un món millor?

Diana Clàudia Tomuta